

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240

24. august 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-483/17	Tarola Sagen vedrører: Hvis en statsborger i en anden EU-medlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i tolv måneder ankommer til værtsmedlemsstaten og har arbejde (undtagen ifølge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt) i en periode på to uger, hvorefter han bliver uforkyndt arbejdsløs, bevarer denne borger da sin status som arbejdstager i yderligere mindst seks måneder med henblik på anvendelsen af artikel 7, stk. 3, litra c), og artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF, således at han har ret til at modtage sociale ydelser eller social sikring på samme grundlag som statsborgere bosiddende i værtsmedlemsstaten?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	Mundtlig forhandling	06.09.18
C-502/17	C&D Foods Acquisition (forelagt af Vestre Landsret) 1) Skal artikel 168 i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at et holdingselskab under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende er berettiget til fuldt fradrag for moms af indgående ydelser i forbindelse med due diligence-undersøgelser forud for et påtænkt, men ikke gennemført, salg af aktier i et datterselskab, til hvilke holdingselskabet leverer momspligtige administrations- og IT-ydelser? 2) Har det betydning for besvarelsen af det foregående spørgsmål, at prisen for de momspligtige administrations- og IT-ydelser, som holdingselskabet leverer i forbindelse med sin økonomiske virksomhed, er fastsat som svarende til holdingselskabets lønudgifter med tillæg af en "mark-up" på 10 pct.? 3) Kan der uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	GA	06.09.18

	bestå en fradragsret for de i hovedsagen omhandlede rådgivningsomkostninger som generalomkostninger, og i givet fald under hvilke betingelser?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
C-57/16 P	ClientEarth mod Europa- Kommissionen (appel) Påstande: i. Ophævelse af dom afsagt af Retten den 13. november 2015, hvorved Retten—frifandt Europa-Kommissionen i de af appellanten anlagte søgsmål—pålagde appellanten at bære sine egne omkostninger og betale de omkostninger, som var afholdt af Kommissionen. ii. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, som eventuelt er afholdt af intervererende parter.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.09.18
C-215/17	NKBM 1) Skal artikel 1, stk. 2, litra c), tredje led, i direktiv 2003/98, som ændret ved direktiv 2013/37 (konsolideret udgave), henset til en tilgang om minimumsharmonisering, fortolkes således, at nationale bestemmelser kan tillade ubegrænset (fuldstændig) aktindsigt i oplysninger vedrørende kontrakter om ophavsret og konsulentbistand, selv om disse kontrakter betragtes som en forretningshemmelighed, og selv om disse bestemmelser kun indrømmer denne mulighed med hensyn til personer, som er omfattet af statens dominerende indflydelse, men ikke for andre oplysningspligtige personer, og påvirkes fortolkningen også af forordning (EU) nr. 575/2013 hvad angår bestemmelserne om offentliggørelse af oplysninger, og navnlig således, at aktindsigt i offentlige oplysninger i medfør af direktiv 2003/98 ikke kan være mere vidtgående i forhold til den, som foreskrives i den nævnte forordnings ensartede bestemmelser om offentliggørelse af data? 2) Skal forordning nr. 575/2013, vurderet ud fra bestemmelserne om offentliggørelse af oplysninger om bankers forretningsaktivitet, og navnlig artikel 446 og 432, stk. 2, i ottende del i forordningen, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en bank, som er eller var omfattet af offentligretlige organers dominerende indflydelse, har pligt til at offentliggøre oplysninger om kontrakter indgået om levering af tjenesteydelser fra konsulenter, advokater og ophavsmænd samt andre tjenesteydelser af intellektuel art, og især oplysninger om transaktionstypen, kontraktparten (i tilfælde af juridisk person: virksomhedsbetegnelse eller selskabsnavn, hjemsted og forretningsadresse), kontraktværdi, beløb af de enkelte betalinger for disse tjenesteydelser, dato for indgåelse af kontrakt, transaktionsforholdets varighed og lignende data, der følger af bilag til kontrakterne – idet alle disse oplysninger er blevet registreret i løbet af den periode, hvor banken var omfattet af den nævnte dominerende indflydelse – uden nogen form for undtagelse fra denne pligt og uden mulighed for en afvejning mellem offentlighedens interesse i at opnå aktindsigt og bankens interesse i, at forretningsoplysninger hemmeligholdes, såfremt	Miljø- og Fødevareministeriet Finansministeriet	GA	05.09.18

	der ikke er tale om en situation med grænseoverskridende elementer?			
C-385/17	<p>Hein</p> <p>1. Skal artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at de er til hinder for en national lovbestemt ordning, hvorefter det i kollektive overenskomster kan vedtages, at indtjeningsreduktioner, der indtræffer i beregningsperioden på grund af tvungen nedsat arbejdstid, har indflydelse på beregningen af feriepenge med den følge, at arbejdstageren for varigheden af den årlige mindsteferie på fire uger får mindre i feriepenge – henholdsvis en mindre feriegodtgørelse efter ansættelsens ophør – end han ville have fået, såfremt den gennemsnitlige indtjening, som han ville have haft i beregningsperioden uden sådanne reduktioner, var blevet lagt til grund for beregningen af feriepengene? I bekræftende fald: Hvilken procentsats af arbejdstagerens gennemsnitlige arbejdsindtjening uden reduktioner må en efter den nationale lovgivning tilladt overenskomstmæssig nedsættelse af feriepengene på grund af tvungen nedsat arbejdstid i beregningsperioden højst udgøre, for at det kan antages, at denne nationale ordning fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er det efter det almindelige EU-retlige retssikkerhedsprincip og forbuddet mod tilbagevirkende kraft muligt, at den fortolkning, som Domstolen ved præjudiciel afgørelse i den foreliggende sag vil give af artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, gives en tidsmæssigt begrænset virkning for alle berørte, fordi den øverste nationale domstol forinden har fastslået, at de nationale ved lov og overenskomst fastsatte bestemmelser ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? Såfremt Domstolen afviser dette, er det foreneligt med EU-retten, hvis de nationale retter på grundlag af national ret anerkender, at arbejdsgiverne som følge af, at de stolede på, at den øverste nationale domstols praksis fortsat ville være gældende, har en beskyttelsesværdig berettiget forventning til denne praksis, eller er det kun Den Europæiske Unions Domstol, der kan fastslå, at der foreligger en sådan beskyttelsesværdig berettiget forventning?</p>	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	05.09.18
C-527/16	<p>Alpenrind e.a.</p> <p>1) Gælder den bindende virkning af dokumenter, hvorom der er fastsat bestemmelse i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009 også i en sag ved en ret som omhandlet i artikel 267 TEUF? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: a) Gælder den nævnte bindende virkning også, såfremt der forud er gennemført en procedure for Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger, der hverken har ført til enighed eller til tilbagetrækning af de omtvistede dokumenter? b) Gælder den nævnte bindende</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.09.18

	<p>virkning også, selv om et »A 1«- dokument først udstedes, efter at værtsmedlemsstaten formelt har fastslået, at dennes lovgivning om tvungen forsikring finder anvendelse? Gælder den bindende virkning i disse tilfælde også med tilbagevirkende kraft? 3) Såfremt der under visse betingelser foreligger en begrænset bindende virkning af dokumenter som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009: Er det i strid med forbuddet mod afløsning i artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, såfremt afløsningen ikke sker i form af udstationering gennem den samme arbejdsgiver, men gennem en anden arbejdsgiver? Har det i denne forbindelse nogen betydning, a) om denne arbejdsgiver har hjemsted i den samme medlemsstat som den første arbejdsgiver, eller b) om der eksisterer personalemæssige og/eller organisatoriske forbindelser mellem den første og den anden udsendende arbejdsgiver?</p>			
C-4/17 P	<p>Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (appel) Påstande:— Den appellerede dom ophæves. — Den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på i alt 2 123 199,04 EUR, som Den Tjekkiske Republik har afholdt. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	06.09.18
C-17/17	<p>Grenville Hampshire 1) Kræver artikel 8 i direktiv 80/987/EØF 1 (nu erstattet af artikel 8 i direktiv 2008/94/EF 2), at medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt arbejdstager modtager mindst 50% af værdien af den optjente ret til ydelser i forbindelse med alderdom i tilfælde af arbejdsgivers insolvens (alene med undtagelse af misbrugstilfælde, som direktivets artikel 10, litra a), finder anvendelse på)? 2) Med forbehold af de nationale domstoles konklusioner vedrørende sagens faktiske omstændigheder, er det subsidiært da tilstrækkeligt i henhold til artikel 8 i direktiv 80/987/EØF, at en medlemsstat har et beskyttelsessystem, hvor arbejdstagere normalt modtager mere end 50% af værdien af deres optjente ret til ydelser i forbindelse med alderdommen, men hvor enkelte arbejdstagere modtager mindre end 50% som følge af: i) et økonomisk loft for det erstatningsbeløb, der betales til arbejdstagere (navnlig arbejdstagere, der ikke har nået den normale pensionsalder i deres pensionsordning på tidspunktet for arbejdsgiverens insolvens), og/eller ii) regler, der begrænser de årlige stigninger i den erstatning, der udbetales til arbejdstagere eller den årlige revaluering af deres rettigheder forud for pensionsalderen? 3) Har artikel 8 i direktiv 80/987/EØF direkte virkning under omstændighederne i den foreliggende sag?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.09.18
Forenede sager C-412/17 og C-474/17	<p>Touring Tours und Travel (C-412/17) 1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	06.09.18

	<p>Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlig: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlændinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhederne ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer før passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengengrænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? b) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), selv om transportvirksomhederne ikke udøver nogen »politimæssige beføjelser« i denne bestemmelses forstand og heller ikke har nogen formel beføjelse til at udøve offentlig myndighed ved, at staten har pålagt dem at foretage kontrol? c) Såfremt det første spørgsmål, litra b) besvares bekræftende: Ligger der i den kontrol, som transportvirksomhederne er pålagt, under hensyntagen til kriterierne i Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), andet punktum, en ulovlig foranstaltning med tilsvarende virkning som ind- og udrejsekontrol? d) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser, for så vidt den vedrører busselskaber, der kører i rutekørsel, bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra b), ifølge hvilken den omstændighed, at der ikke foretages grænsekontrol ved de indre grænser, ikke berører transportvirksomheders beføjelse til at foretage sikkerhedskontrol af personer i havne eller lufthavne? Følger det heraf, at det også uden for havne og lufthavne er ulovligt at foretage kontrol i det første spørgsmåls forstand, hvis den ikke udgør nogen sikkerhedskontrol og ikke også angår personer, der rejser inden for en medlemsstats område? 2. Tillader Schengengrænsekodeksens artikel 22 og 23 nationale ordninger, ifølge hvilke der med henblik på overholdelse af en forpligtelse kan udstedes forbud og trussel om tvangsbøder mod et busselskab, når der som følge af den undladte kontrol også er blevet befordret udlændinge uden pas og opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikken Tysklands område?</p> <p>Sociedad de Transportes (C-474/17)</p> <p>Domstolen oplyser, at begrundelsen er den samme og de præjudicielle spørgsmål er de samme som begrundelsen og de præjudicielle spørgsmål i sag C-412/17, Touring Tours. Sag C-412/17 vedrører: 1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlig: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlæn-</p>			
--	--	--	--	--

	<p>dinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhederne ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer for passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengen-grænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? [...]</p>			
C-68/17	<p>IR</p> <p>1) Skal artikel 4, stk. 2, andet led, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2000/78/EF«) fortolkes således, at kirken for en organisation som den, sagsøgte i den foreliggende sag udgør, på bindende vis kan bestemme, at der for så vidt angår krav om en redelig indstilling og loyal opførsel, som stilles til arbejdstagere i en ledende stilling, skelnes mellem arbejdstagere, der er medlemmer af kirken, og arbejdstagere, der er medlem i en anden kirke eller ikke er medlem i nogen kirke? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: a) Består der i den foreliggende retstvist en pligt til at undlade at anvende en bestemmelse i national ret, her AGG's § 9, stk. 2, hvorefter en sådan ulige behandling på grund af arbejdstagerens konfession er begrundet i henhold til kirkens selvforståelse? b) Hvilke betingelser stilles der i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i direktiv 2000/78/EF til krav til arbejdstagere i en kirke eller en anden organisation, der er nævnt i denne bestemmelse, om, at disse har en redelig indstilling til og er loyale over for organisationens etik?</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	11.09.18
C-378/17	<p>The Minister for Justice and Equality & Commissioner of the Garda Síochána</p> <p>Når a) et ved oprettet ved lov nationalt organ, og som har fået tildelt en generel kompetence til bl.a. at sikre håndhævelse af EU-retten på et bestemt område, og b) national ret foreskriver, at et sådant organ ikke har kompetence inden for en begrænset kategori af sager, hvor et effektivt retsmiddel indebærer, at national lovgivning ikke finder anvendelse på grundlag af national ret eller EU-retten, og c) passende nationale retter har kompetence til at afsige enhver passende kendelse, hvorefter national lovgivning ikke finder anvendelse, hvilket er påkrævet for at sikre overholdelse af den pågældende EU-retlige foranstaltning, har kompetence til at behandle sager, hvori et sådant retsmiddel er nødvendigt, har kompetence i sådanne sager til at foranstalte ethvert retsmiddel krævet i EU-retten, og hvor det af retterne foranstaltede retsmiddel i overensstemmelse med Domstolens praksis er blevet bedømt som værende i overensstemmelse med ækivalens- og effektivitetsprincippet skal det ved lov oprettede organ da ikke desto mindre anses for at have kompetence til at behandle en klage over, at national lovgivning tilsidesætter relevant EU-ret, og hvis klagen tages til følge, undlade at anvende lovgivningen, uanset at national ret i alle sager, der vedrører anfægtelser af lovgivningens gyldighed af en grund, og som kræver, at lovgivningen ikke skal anvendes, tildeler kompetencen til en ret, der er oprettet i henhold til forfatningen, snarere end til det pågældende organ?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	11.09.18

C-304/17	<p>Löber</p> <p>Hvilken domstol har i henhold til artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, kompetence i sager om erstatning uden for kontrakt som følge af prospektansvar, når</p> <ul style="list-style-type: none"> – investoren traf den investeringsbeslutning, der var forårsaget af det fejlagtige prospekt, på sin bopæl – og på grundlag af denne beslutning overførte købsprisen for det værdipapir, som vedkommende havde erhvervet på det sekundære marked, fra sin konto i en østrigsk bank til en afregningskonto i en anden østrigsk bank, hvorfra købsprisen derefter blev overført til sagsøgte på grundlag af ordre fra sagsøgeren <p>(a) Den ret, inden for hvis jurisdiktion investoren har sin bopæl,</p> <p>(b) den ret, inden for hvis jurisdiktion hjemstedet for/den kontoførende filial i den bank, som sagsøgeren har en bankkonto i, hvorfra vedkommende har overført det investerede beløb til afregningskontoen, befinder sig,</p> <p>(c) den ret, inden for hvis jurisdiktion hjemstedet for/den kontoførende filial i den bank, afregningskontoen føres i, befinder sig,</p> <p>(d) den af ovennævnte retter, som sagsøgeren vælger at anlægge sag for, eller</p> <p>(e) slet ingen af ovennævnte retter?</p>	Finanstilsynet	Dom	12.09.18
C-92/16	<p>Bankia</p> <p>1) Er det på tidspunktet for afgørelsen af, om et kontraktvilkår om fremskyndet forfald er urimeligt, såsom det vilkår, der er indeholdt i den omtvistede aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, uforeneligt med artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, at tage hensyn ikke alene til de omstændigheder, der forelå på tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, men ligeledes omfanget af forbrugerens misligholdelse i perioden, der ligger efter indgåelsen af kontrakten? 2) Er det i strid med effektivitetsprincippet i artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler at træffe afgørelse om iværksættelse realisering af pant på grundlag af et kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der er erklæret urimeligt ved en endelig retsafgørelse, der er truffet i en tidligere procedure om realisering af pant i fast ejendom mellem de samme parter og baseret på den samme kontrakt om lån mod pant i fast ejendom, selv om det i den nationale retsorden ikke anerkendes, at den nævnte tidligere retsafgørelse har materiel retskraft, mens det i samme retsorden fastsættes, at det er udelukket at indlede en ny procedure med henblik på realisering af pantet på grundlag af det samme fuldbyrdelsesdokument? 3) I forbindelse med en procedure med henblik på realisering af pant i fast ejendom, hvorved retten i første instans har afslået iværksættelse af en sådan realisering af pant, da den er baseret på et kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der i en anden tidligere sag om realisering af pant i fast ejendom på grundlag af samme dokument</p>	Justitsministeriet	GA	13.09.18

	<p>og mellem de samme parter er blevet erklæret urimeligt, og hvorved afslaget på iværksættelse af realiseringen af pantet er blevet ophævet af appelretten, der hjemviste sagen med henblik på iværksættelse i første instans af realiseringen af pantet, er det da i strid med effektivitetsprincippet i artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler at lade retten i første instans være bundet af den afgørelse, der er truffet i appelinstanten, eller skal national ret fortolkes således, at retten i første instans ikke er bundet af afgørelsen i anden instans, når der allerede foreligger en tidligere og endelig retsafgørelse, hvorved det kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der ligger til grund for iværksættelsen af realiseringen af pantet, blev erklæret ugyldigt, hvorfor retten i første instans i det foreliggende tilfælde på ny skal træffe afgørelse om at afslå behandlingen af fuldbyrdelsesbegæringen?</p>			
C-167/17	<p>Banco Bilbao Vizcaya Argentaria</p> <p>1) Er det foreneligt med artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler, når et vilkår om førtidig ophævelse, der udgør grundlaget for en tvangsfuldbyrdesprocedure, vurderes at være urimeligt, og dette ikke medfører nogen konsekvens for den retslige procedure, hvorunder det opdages? 2) Er det foreneligt med artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13, når en fortolkning betinger konsekvenserne af, at et vilkår om førtidig ophævelse vurderes at være urimeligt, af de konkrete kendetegn ved de procedurer, som den erhvervsdrivende kan vælge? 3) Når et vilkår, der er fastsat i en kontrakt af længere varighed, gør det muligt at ophæve førtidigt på grundlag af en ikke- alvorlig misligholdelse, hvilket sætter forbrugeren i en dårligere situation end den, der følger af en national tillægsbestemmelse, er det da i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13, at en fortolkning fastslår, at vilkåret ikke er ugyldigt, alene fordi der eksisterer en korrigerende regel i national procesret, der kun finder anvendelse i den konkrete procedure, som den erhvervsdrivende har valgt, og kun såfremt bestemte betingelser er opfyldt? 4) Er LEC's artikel 693, stk. 3, et passende og effektivt middel, der gør det muligt for forbrugeren at afhjælpe virkningerne af en urimelig aftale om førtidig ophævelse, når det tages i betragtning, at den pågældende skal betale renter og omkostninger? 5) Er en national retsplejelov, der tillægger forbrugeren rettigheder, som denne kan gøre gældende under en særlig hurtig fuldbyrdesprocedure, i overensstemmelse med effektivitetsprincippet i direktiv 93/13 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, når denne lov tillader, at den erhvervsdrivende kan vælge andre alternativer, hvor sådanne forbrugerrettigheder ikke gælder?</p>	Justitsministeriet	GA	13.09.18
C-486/17	<p>Bankia</p> <p>1) Er det på tidspunktet for afgørelsen af, om et kontraktvilkår om fremskyndetforfald er urimeligt, såsom det vilkår, der er indeholdt i den omtvistede aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, uforeneligt med artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 omurimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler, at tage hensyn ikke alene til deomstændigheder, der forelå på</p>	Justitsministeriet	GA	13.09.18

	<p>tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, menligeledes omfanget af forbrugerens misligholdelse i perioden, der ligger efter indgåelsen af kontrakten? 2) Er det i strid med effektivitetsprincippet i artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler at træffe afgørelse om iværksættelse realisering af pant på grundlag af et kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der er erklæret urimeligt ved en endelig retsafgørelse, der er truffet i en tidligere procedure om realisering af pant i fast ejendom mellem de samme parter og baseret på den samme kontrakt om lån mod pant i fast ejendom, selv om det i den nationale retsorden ikke anerkendes, at den nævnte tidligere retsafgørelse har materiel retskraft, mens det i samme retsorden fastsættes, at det er udelukket at indlede en ny procedure med henblik på realisering af pantet på grundlag af det samme fuldbyrdesdokument? 3) I forbindelse med en procedure med henblik på realisering af pant i fast ejendom, hvorved retten i første instans har afslået iværksættelse af en sådan realisering af pant, da den er baseret på et kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der i en anden tidligere sag om realisering af pant i fast ejendom på grundlag af samme dokument og mellem de samme parter er blevet erklæret urimeligt, og hvorved afslaget på iværksættelse af realiseringen af pantet er blevet ophævet af appelretten, der hjemviste sagen med henblik på iværksættelse i første instans af realiseringen af pantet, er det da i strid med effektivitetsprincippet i artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler at lade retten i første instans være bundet af den afgørelse, der er truffet i appelinstanten, eller skal national ret fortolkes således, at retten i første instans ikke er bundet af afgørelsen i anden instans, når der allerede foreligger en tidligere og endelig retsafgørelse, hvorved det kontraktvilkår om fremskyndet forfald, der ligger til grund for iværksættelsen af realiseringen af pantet, blev erklæret ugyldigt, hvorfor retten i første instans i det foreliggende tilfælde på ny skal træffe afgørelse om at afslå behandlingen af fuldbyrdesbegæringen?</p>			
C-594/17	<p>Buccioni</p> <p>a) Er gennemsigtighedsprincippet, som klart fastlagt i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, under hensynstagen til princippet ufravigelige generelle formål, idet princippet skal forstås således, at det kan reguleres ved de i stk. 3 fastsatte retskilder eller tilsvarende, hvis indhold kan give udtryk for et for vidtgående skøn, der ikke har hjemmel i en trin højere EU-retlig retskilde, hvorefter der forudgående skal fastsættes ufravigelige minimumsprincipper, til hinder for en tilsvarende restriktiv fortolkning af EU-bestemmelserne om tilsyn med kreditinstitutter i et sådant omfang, at den udhuler gennemsigtighedsprincippet også i tilfælde, hvor interessen i aktindsigt er baseret på grundlæggende interesser hos den berørte person, som åbenbart svarer til dem, med hensyn til hvilke der gælder undtagelser, i positiv retning, fra de i sektoren gældende begrænsninger? b) Skal artikel 22, stk. 2, og artikel 27, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter i konsekvens heraf ikke fortolkes således, at de</p>	Finanstilsynet Finansministeriet	Dom	13.09.18

	<p>regulerer tilfælde af ikke undtagelsesvis karakter, hvor myndighederne kan fravige tavshedspligten og give adgang til dokumenterne, men at disse bestemmelser snarere skal fortolkes i lyset af de mere omfattende formål i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, og at de som sådanne kan knyttes til et generelt princip i EU-retten, ifølge hvilket retten til aktindsigt ikke kan indskrænkes, under hensyntagen til en rimelig og forholdsmæssig afvejning mellem kravene i kreditsektoren og de grundlæggende interesser hos den opsparer, som er berørt af et tilfælde af burden sharing, på grundlag af de relevante faktiske omstændigheder som fastslået af en tilsynsmyndighed, som har de samme organisatoriske træk og kompetencer i sektoren som Den Europæiske Centralbank?</p> <p>c) Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EØS-relevant tekst) og de nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med denne artikel, på denne baggrund afvejes mod de øvrige i spørgsmål a) anførte EU-retlige bestemmelser og principper fortolkes således, at aktindsigt – hvor anmodningen herom er fremsat på et tidspunkt, efter kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangslikvidation – også er tilladt, såfremt den berørte person ikke kun anmoder om aktindsigt under civile sager eller handelssager, som reelt er blevet anlagt med henblik på beskyttelse af formuemæssige interesser, der er blevet krænket som følge af, at kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangslikvidation, men også såfremt den berørte person – netop med henblik på at klarlægge den konkrete mulighed for et positivt udfald af disse civile sager og handelssager – forud for anlæggelse heraf indleder en procedure for en retsinstans, som af staten er tildelt kompetencen til at beskytte retten til aktindsigt og gennemsigthed netop med henblik på fuld beskyttelse af retten til forsvar og sagsanlæg, i særdeleshed når der er tale om en opsparer, som allerede har lidt tab som følge af burden sharing i forbindelse med insolvensproceduren vedrørende det kreditinstitut, hvor opsparereren havde deponeret sin opsparing?</p>			
C-618/16	<p>Prefeta</p> <p>1) Giver bilag XII i tiltrædelsestraktaten medlemsstaterne mulighed for at udelukke polske statsborgere fra rettighederne i henhold til forordningens artikel 7, stk. 2, og unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 3, såfremt arbejdstageren, selv om han havde opfyldt det [org. s. 9] nationale krav om registrering af hans lønnede beskæftigelse for sent, ikke endnu havde haft lønnet beskæftiget i en uafbrudt registreret periode på tolv måneder? 2) Såfremt svaret på det første spørgsmål er »nej«, kan en polsk statsborger arbejdstager under omstændighederne i det første spørgsmål da påberåbe sig unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 3, der omhandler bevarelse af status som arbejdstager?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	13.09.18
C-54/17 C-55/17	<p>Wind Telecomunicazioni m.fl.</p> <p>1) »Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	13.09.18

	<p>navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugers valgfrihed eller adfærd?</p> <p>2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved – telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIMkortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik indstilling (setting), – forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet), – operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugers reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af tjenesterne på SIM-kortet?</p> <p>3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis?</p> <p>4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer?</p> <p>5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i</p>			
--	--	--	--	--

	<p>et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation?</p> <p>6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EUretlige principper?</p> <p>7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor – kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner – udvises en adfærd, som kan henføre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?</p>			
C-225/17 P	<p>Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande: — Rettens dom af 17. februar 2017 i forenede sager T-14/14 og T-87/14 ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — »Oktober 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/497 (1) om ændring af afgørelse 2010/413 (2) og Rådets forordning 971/2013 (3) om ændring af forordning 267/2012 (4)) og »November 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/685 (5) om ændring af afgørelse 2010/413 og Rådets gennemførelsesforordning 1203/2013 (6) om gennemførelse af forordning 267/2012) annulleres, for så vidt som disse restriktive foranstaltninger vedrører sagsøgerne. — Subsidiært erklæres Oktober 2013-foranstaltningerne uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de finder anvendelse over for appellanten. — Indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger i nærværende sag og omkostningerne afholdt i første instans.</p>	Søfartsstyrelsen	GA	13.09.18
T-798/14 P	<p>DenizBank mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2014/659/FUSP af 8. september 2014 (1) og Rådets forordning (EU) nr. 960/2014 af 8. september 2014 (2) (samlet de anfægtede foranstaltninger) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Artikel 1 i afgørelsen af 8. september og artikel 1, stk. 5, i forordningen af 8. september erklæres uanvendelige i henhold til artikel 277 TEUF. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	13.09.18

T-515/15	<p>Almaz-Antey mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/971 af 22. juni 2015 om ændring af afgørelse 2014/512/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine (EUT L 157, s. 50), annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	13.09.18
T-627/16	<p>Tjekkiet mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/1059 af 20. juni 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2016) 3753) (herefter »den anfægtede afgørelse«) annulleres, for så vidt som den udelukker de udgifter, som Den Tjekkiske Republik har afholdt i forbindelse med den generelle arealbetalingsordning (SAPS) på i alt 84 272,83 EUR, for så vidt som den udelukker de udgifter, som Den Tjekkiske Republik har afholdt i forbindelse med investeringen i vinsektoren for i alt 636 516,20 EUR, og for så vidt som den udelukker de udgifter, som Den Tjekkiske Republik har afholdt i forbindelse med krydsoverensstemmelsesbetingelserne for i alt 29 485 612,55 EUR. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.09.18